

skulle fortsætte, hvis der var bestemte holdpunkter for at antage, at forældrene kunne samarbejde om barnets forhold. Begrundelsen for dette er, at udvalget tillægger det afgørende vægt, at der med lovforslaget introduceres en ny tilgang til begrebet fælles forældremyndighed, hvor det ikke længere kræves, at forældrene er enige om samtlige spørgsmål vedrørende barnet. Det centrale er, at forældrene kan samarbejde med hinanden, og at de trods eventuelle uenigheder og meningsforskelle kan håndtere disse på en sådan måde, at det ikke går ud over barnet.

Det er således lovens udgangspunkt, at forældrene har fælles forældremyndighed, og at dette fællesskab og ansvar for barnet fortsætter efter en samlivsophævelse. Den fælles forældremyndighed kan kun ophæves, hvis tungtvejende grunde af hensyn til barnet taler for det. Dette skal ses i sammenhæng med, at et barn har brug for både en far og en mor. I forbindelse med denne nye tilgang til fælles forældremyndighed indføres der samtidig en adgang til, at domstolene kan bestemme, hvor barnet skal bo. Ved på den måde at mindske området for forældrenes konflikt er der en formodning om, at flere forældre vil kunne fortsætte med at samarbejde om de væsentlige beslutninger om barnet.

Der vil altid være tilfælde, hvor et forældrepar ikke magter at samarbejde, eller hvor et samarbejde ikke er til gavn for barnet, fordi det medfører for mange konflikter til skade for barnet. I disse situationer må retten selvfølgelig kunne ophæve den fælles forældremyndighed, ligesom det kan være nødvendigt at tage stilling til, om et fortsat samvær er det bedste for barnet. Forslaget sikrer netop, at barnet i højere grad synliggøres – bl.a. ved en tidlig inddragelse af børnesagkyndige. På det grundlag tager loven hensyn til alle børn, også de særligt udsatte.

Retten vil ligeledes kunne ophæve den fælles forældremyndighed i de tilfælde, hvor en forælder seksuelt har krænket barnet, eller en forælder på grund af misbrug, alvorlig psykisk lidelse eller lignende. Det samme gælder, hvis en forælder ikke har udvist interesse for at deltage i omsorgen for barnet, eller den ene forælder har udøvet vold eller lignende mod den anden forælder, barnet eller andre familiemedlemmer

Vold

Ved lovens gennemførelse tilsigtes en præcisering af praksis i samværsager, hvor der er påstand om vold eller grænseoverskridende adfærd.

Voldelig adfærd over for et barn skal altid føre til, at samvær afslås eller ophæves. Det er meget alvorligt, hvis en samværsforælder har udøvet vold over for sit barn, og samværet må i disse situationer ophæves af hensyn til barnet.

Også voldelig adfærd over for bopælsforælderen eller dennes familie kan føre til ophævelse af samværet. Det skal undersøges, hvordan volden har påvirket barnet og familien som helhed. Det må afhænge af en konkret vurdering, om samværet skal ophæves, eller om samvær kan iværksættes f.eks. under overvågning, således at barnet ikke afskæres fra muligheden for at have kontakt med samværsforælderen.

En påstand om, at samværsforælderen har udøvet vold over for barnet, bopælsforælderen, eller et andet medlem af den husstand, hvor barnet dagligt opholder sig, bør føre til, at der iværksættes nærmere undersøgelser af sagen, f.eks. ved en børnesagkyndig undersøgelse.

Der bør desuden som udgangspunkt ske suspension af samværet, mens sagen undersøges, hvis påstanden om vold eller anden grænseoverskridende adfærd er tilstrækkeligt underbygget. Ved vurderingen kan der lægges vægt på, om ansøgeren har anmeldt overgrebet til politiet og/eller har indberettet det til kommunen, om der foreligger skadestuerapport eller anden dokumentation for vold, f.eks. en krisecentererklæring.

Udvalget lægger stor vægt på, at der i samværsager, hvor der er påstand om vold, i højere grad skal ske en fleksibel anvendelse af muligheden for at træffe midlertidige afgørelser om forældremyndighed.

Det er derfor vigtigt for udvalget, at statsforvaltningerne i forbindelse med udmøntningen af forældreansvarsloven instrueres om, at hvis en forælder er flyttet fra den fælles bopæl og f.eks. bor på krisecenter med barnet og volden er tilstrækkelig dokumenteret, f.eks. ved anmeldelse til politi eller kommune eller ved krisecentererklæring, skal statsforvaltningen under en samværs- og forældremyndighedssag vejlede den pågældende forælder om hurtigt at søge om at få